

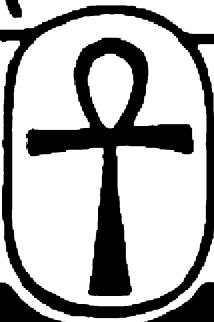
HOBI

TESTI

6 *

1964

НОВІ ПОЕЗІЇ Ч. VI
В-ВО НЬЮ-ЙОР-
КСЬКОЇ ГРУППИ
ОБКЛАДИНКА-СОЛОВІЯ

NEW POETRY VI
COPYRIGHT 1964
BY NEW YORK
GROUP

A decorative horizontal flourish consisting of two stylized, symmetrical scroll-like shapes meeting in the center, flanking the word "GROUP".

Будет 500 копий
Цена копии 191...

Стоимость

Проект: Small Photo-offset Reproductions

Поэзия
Бориса Таровского
Графика
Бориса Таровского

Величання

Як кациш я защажає вісеночне,
і на чурках від ногі відщирим руки,—
одинако в тебе серце непорохне
шкотом замотаних проганок.

Кліїм смолю молитов без віри
пам'ять Богородиці на скам'янілі стіни
і ломимся на вужкі дощики в сарірі,
як вертами плюю на дах до глини.

Юрій Дубчук

+ 63

Негр сидить посередині дороги
і д'є у барабан.

З барабаном і горним музикою
Сів хлопчика, розкинувши ноги, —
на камінним надбитим підлогу
зашмогнувшись вузькими дорогами.
Під асфальтовим потоком паде
горка мікіра шахів і ятрів.
Барабанний хлопчика, і жалю
прилипак на віт; і
з барабаном і болем в очах
місце пам'ятних звуки гучніві, —
на минулого дініх пам'ят
будуть спомин стисливі.
З барабаном. До нового просях
подих предків з могил, —
їхні кости скликає на суп,
щоб на буднат ломились.
Щод их джезом пекло в перепін
і палило їм шоки,
щоб ставали з живими в ряди:
зіюзубі гудати пророки

У. Котляр

Погоромний

Вітри мили тепрівською озі,
і котялася сечка в ногах, —
такі смії вірчали в глину ноги,
підложену в дощах.

Людини, без знаків на берегами,
видовжувався простір Погорця,
і віск питань топився піж' губами —
самотній до кінця.

5. 1913

Юрий Гайдук

Третя осінь.

Сонце зникло на прісній глини неба,
і тіє жар в западинах лісів,
відігнувшись первоним листям в рідна
земля.

Жовтим дитом селища пропахи -
але димається сноти,
і тільки грузнуть на токах пропалені
хліди.

Вітер гне до обрію безмікі
постаті жінок, в полях задуті,
що вросли у троянди великими
в майдутні.

9. 1963

Михайло Ходзум

Христос

Як тіло приросло до дерева хреста,
і витекла з очей руда пливуща зору,—
тоді дощами заморгнулася сломана
і вимила з обличчя пурпурну змору.

(Людина підійшла тоді до нього.)

У поглядом пробила рану тіл ребром;
здирав сухе гангря ліязів на дорогу
тівченний вітер, під терпким вином
ржавіло серце морюком тривоги.

(Людина відвернулася від нього.)

На вілний чупок лягали в пашку роки,
ам в перепі закінчила Тернина.

Крізь Терплю діліли перво чупки,—
очікі звісім задавнену провину.

(У віційшиша тоді внизи людина)

9. 1163

Юрий Терлук

Викликання

Місяць вже лежить у річці,
на білих квітах каміння
і вмивається прозорою водою.
Між довгими листя верб, піж іх зелені гуди,
приливає тишина.

О, прийди!

Ти є лист на біліх квітках
каміння
і пекло меному
твої діадемаї ходи.

Ти є пекло, горілиця, а теплое небо
прихиляється до мене, все ніжче і ніжче,
і я вже ляло на соді його блакитне тіло,
і мені здається,
що це ти склилася до мене
своїм тілом.

О, прийди!

і прихилася мені
з країнці свіжих чуб
кубок
місної коралової води.

Внизу серци зміць і сосок
відкриваються до теплови, а їхня кров

чустіс на корі живицю і пахне.

У мені здається,
що це запах моєї серця простежується
ніважко до тієї.

О, праці!

Немає в саді твоїх нових рослин
доки з душою місцем зберігає
нівніше молоді.

Пряди.

1. 1964.

Януш Годувк

ФОРМЕННАЯ
ОБРАЗОВАНИЕ
ФОРМЫ
СИМВОЛОВ
ИЗОБРАЖЕНИЙ

Слова Лічебини

Герасимки
(посада)

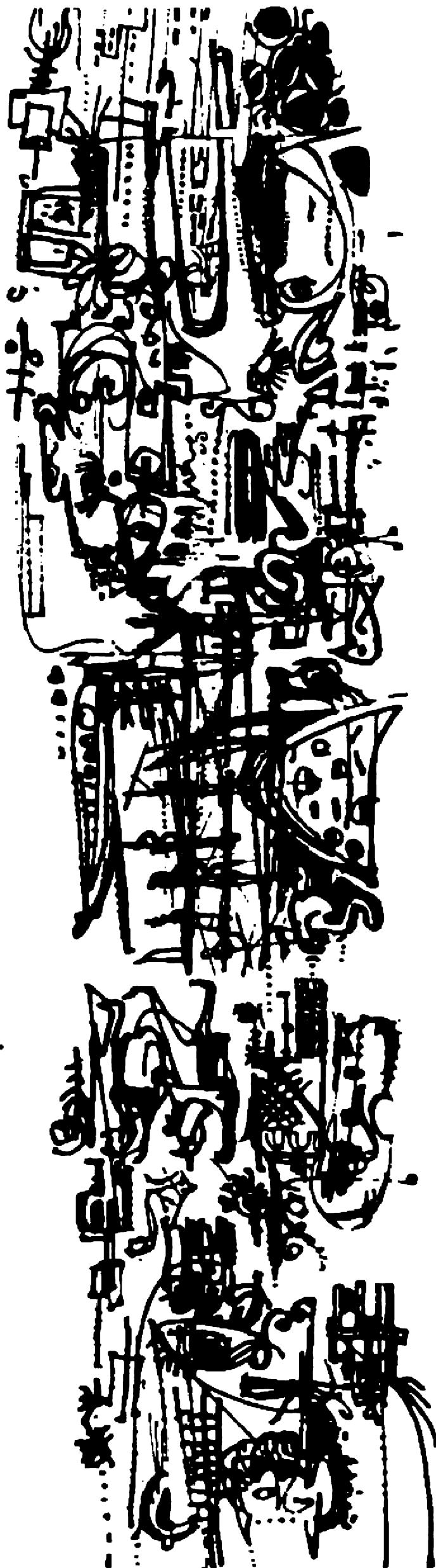
Чуягришній зір,
Розщеплений буделкю,
Боязких веде.
Невизнаний звір,
Від звіра самі щелепи,
Стереже пустелю.

Звуку бажне
Волове мясо
Добжий тіло,
Добжите помисли
(Помисли виснuto
На лікоть від вислову).
Зі стеді будкої сну

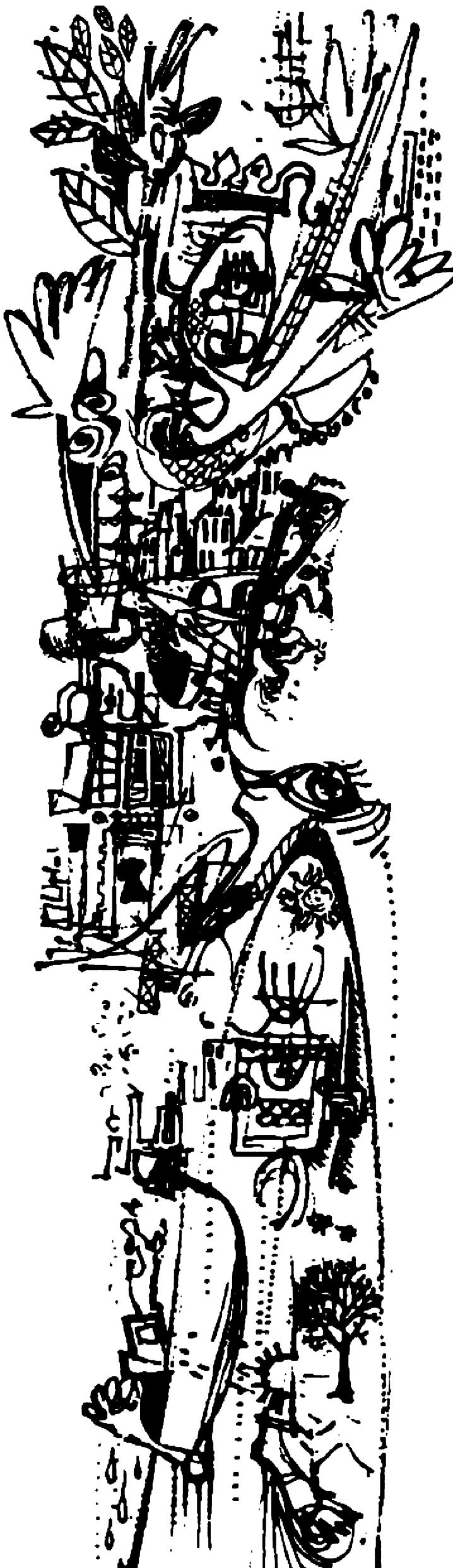
Сиплються всіни —
Щети від огні
До щиколоток,
іт ноги босі.

Рожеве тісто з уст виголошуєтого.
Сонна основа слова
В леопардових племах.

На обрії блима —
Сінці без віку,
Від швидкості великої,
Новаго новину
Скібкого хабуна
Від уст до уст
(Тут єс устрій
На єс учене).

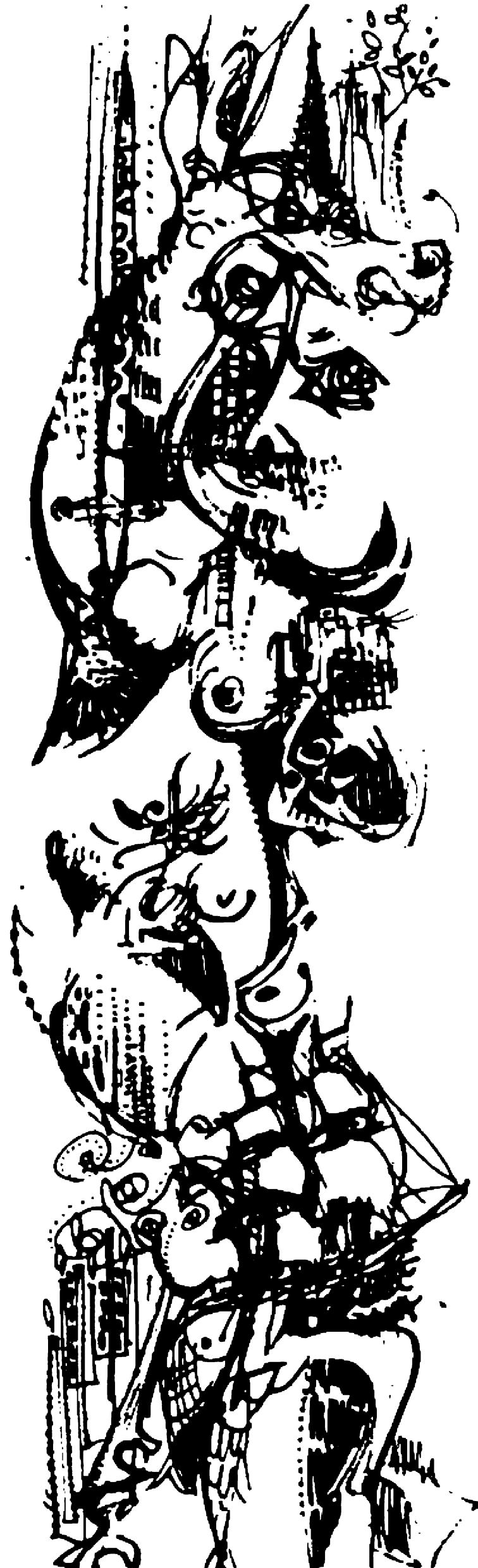
Зір стулає
 То є ніч, то є день.
 Зданику гуде —
 Відбіра зорі рознесли за обрій
 20.ia і амбіра —
 Ї висно:
 На краєтиди
 Східські пасідраніце,
 Іде спав у вітрі,
 Томицю бісебжит сонце.
 Ї змік цяткою є повітря,
 У х в . підлі схрій
 (Так тільки ї скнули),
 Пишибши за собою
 Затихрений звук.
 Ї бче інший пасідран
 Пробує узуті звук,
 Хоч чищ чищ с-тузуюю
 Сгори ѹ знизу
 Ї рятом шевкнуло,
 Біо ѹ чай
 І чахнув чище
 й чиєт потицюю
 Схуде тіло,
 Скидає чучку
 Вле перетілення.
 Чиснуబ бусгами,
 Ї вже ѹ його не стало,
 Самий горирикутний звук.
 Звук, моб скриче,
 Ї єс на ящурі спікі
 Мим едержимих
 Єїс жоднії судини

(Дехто з сдерганих —
 В руці — хто лежау, хто сіго,
 Які прожекторам світять —
 Схрізь ёсі лютася світи,
 (Чоб не настути).
 Хтось із чеснічущих
 З лицем язича,
 Гозування шкаржущі,
 Веселку з коліна вилуїть — .
 Навприсяки ляшить
 Серед легів
 З бласкої сесі.
 і зноту пуша.
 Деси тільки Кінь,
 Моб водна супіка,
 Буб і щез
 В бодайміці речей.
 Зору крихкі диханца
 Нетривких надихают.
 Рібрисла гищі
 Каштанам підсунди луск
 І місюбу галузку
 Від аркі до буха —
 Тим, що служася полії,
 Лячу сну відхиль :
 Зоре молодим горошком
 Схудить на городі.

- -

3. збірник. Пероні.

Елена Тицієвська

Уривок з „Базару”

Ракли (проулови небес олію!)
За талію ведуть супію.
Ведуть на царство са-ногоч.
Даса гілайстра набздогін,
Ходилицями бзувши ноги.
Ракли з легень колодезь родять –
„Кому ковток, кому наснаги,
О прірва світобої спраги!“
Погоду крають, мое Колоду,
Нагода ж бо, яка нагода!
Гулєє охра між народу,
На три бітри напнувши жили,
За охрого щоб не тужки.

Ракли зреклися прохолоди:
Суля – всім, усім – свобода –
Рекли ракли, рекли статевні.
Листки бгиналися й містогни.
Суяла охра по містечку.

Синтетичні бірші це поєднання слова, мовлення і музики. Музичні „теби“ в тексті означають не тільки окремі тони або їх співвідношення, а й усі музичні фрази, залежно від контексту (дивись окрему таблицю) означають музичні знаки і т.і., що звучи не ідентичні з досі відомими. За однаковою коливанню тональності береться інша міжкісів коливань, ніж у досі знатих музичних системах. У музыці, як і в математиці, існує можливість створення „не світлових“ музичних систем. Це насліпера буде реформа тональності такого є задарблення без звуків якого колегічних коливань. „Розгорнені“ тональності. Інтерпретатор, виходячи з зазначених „тебів“, читає напротилежний, як у зважі.

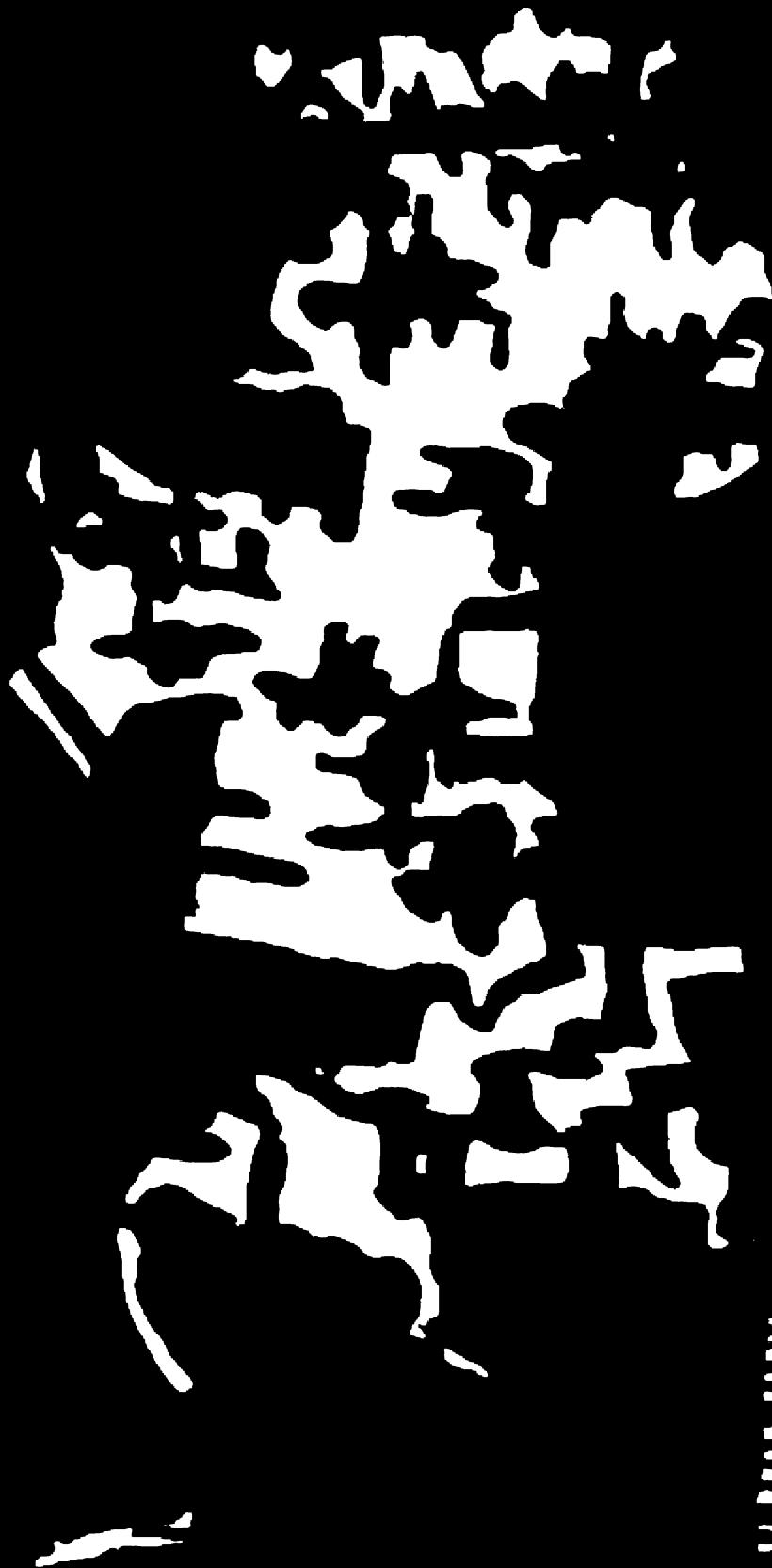
Синтетичні бірші (1957 – 59.)

Емма Анидієвська,

MICTO

ОФС
РМНІ
ВДРС
КУДИ

ЧЕЗІЯ
ЮРІЯ
ТАРНА
ВСЬКО
ГО

MICHA

Зид озакче, бозо дарыкчын
сөнүү; наңа голка Еркесе.

В одному кичи бешіп. Ті ойнада
зотиле, чөршөт панір біг сімде.
Стара церква, улкен небидина
дия орал, нағ саболы. Тұн-
ні коридори боди, со бегуды
до пісеки, на гимназия пом-
чах дақи; үеремі гріжінде жо сі-
ма, розыншың чөршөт орал, на
піздерхі боди. Хроника, 40
жыл жетсе де тиши, якому, наңа
оғар, передай союз әүшү арады.

Лікарня, чимось назва, населяна
людьми боязливими, сміливими, як
у боді, будівництвом у твоїх
пам'яті, лікарні з багатома
ралючальними нарядами, рідкими, як
короб'яче вилід, з твоєю груддю
ногтиком, чимось із синим
глазуром, недбало зберіганим
у своїй шафі:

Ріка, з боду якої; як із раптою,
вигодите горе, що погас ти, чи фі-
ри року, три і більше, через годину,
і чи то говорить про смірте покрови-
ка, якого прізвище, хош будуть
інакши, нас звук твоєго, і який
це обличчя і оголосити генерала.
Углиблену ти, наче за гору, ти

більшість мого погану уче і мандрівку. Сонце вигдало чист, наче збуз, а знач ; таки сирені руки, які тебе отримала.

Кусок простору рідкі типи ; кущі, б лісом, як б лісом і стовбу, кишить він шт, горіх, рука, і б лісом, через гучова після, розтягнене навколо твоєго рота, просікли, наче ділом, перекри спаком черепахи.

Левів пошилтий, через змузату, рівно, що п'яний скоче через ріку, плюнку, як біляга. За цим після діл божевільних риб, що зникнуть на поверхні води, як на сиді руки.

Ріка, нараз смаком буди чисто. На

Ніч нес із собором залиша пачі;
і з бояхів твою місія, як куп-
тим чистоти в зубах. Дарі,
пробуджда без обідів буличі; а є
шо, як більшій холі, післе і
різниці така більшій багато-
на даруванні чеснотами.

Рисок, як рисунок родиркою,
спиртний рухом будину панчак
кою, погорюю, чо презентує
у промислову спорону, галасом
множих ярмарок. Інші краї-
нічі на розі, рашущі збресте-
на Гемонію, рашішного світу.
І шо проєв бояхів наступнікові-
арії; чо п'ятое одескою. Річи-
на, як спорітка в сіні; ро-
зум у синці. Монумент рушнице,
як в мовчанні міло, б'їться в

Завершний огляд.

Нарівко, келії буринь, із хлопчадинами
що не мають приватності, з країнко-
ми, на чистках зібран, перевірив.
Ад, засушені паперові папади,
зі свіжими склянками, що у спільному і
худобі на гороті начинаній ви-
дортий, перевірив із землю, з боками.
Ці, надимтої звінкаючи, що б'ються
і, на се бережкою, звуком деревої
ограти.

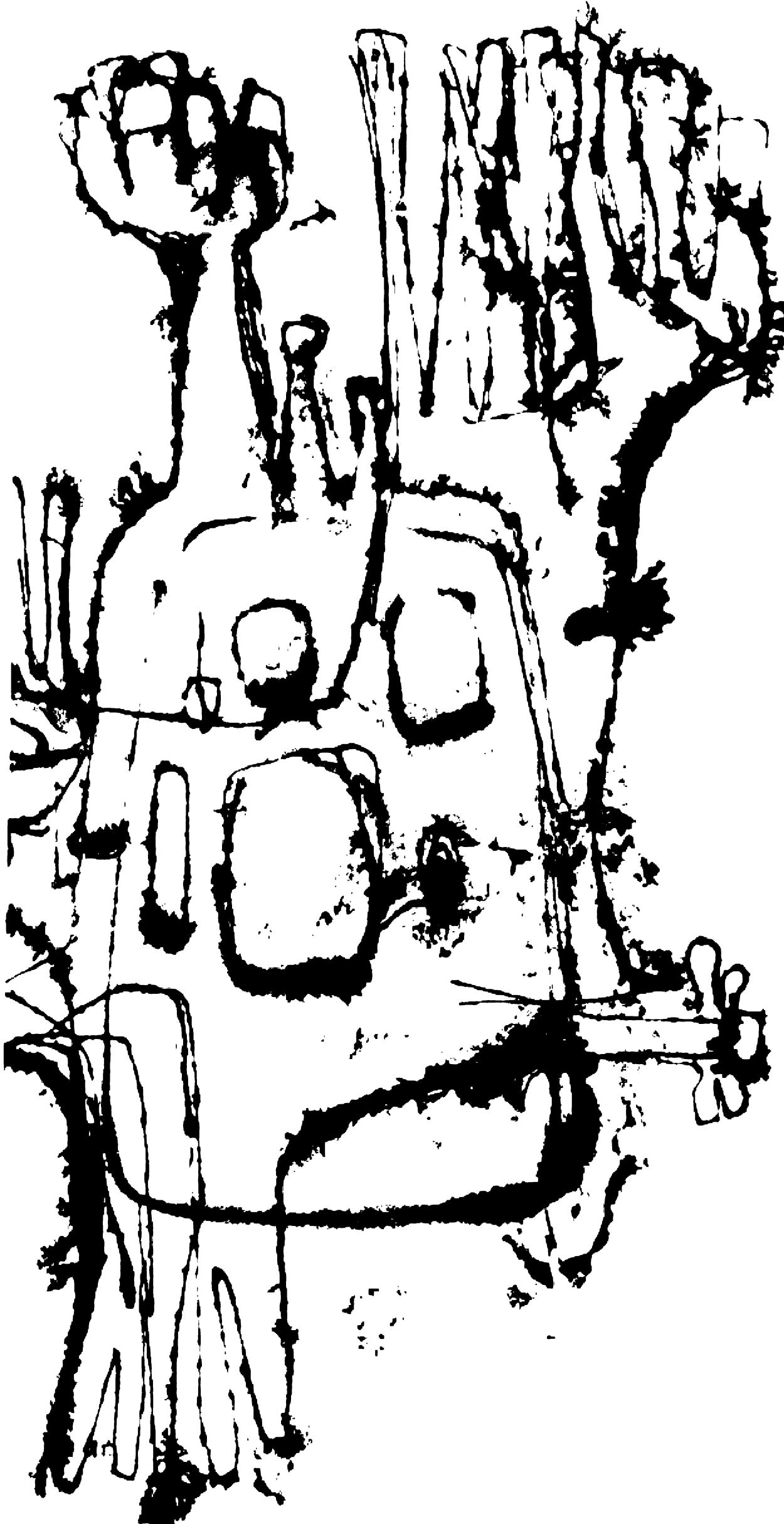
На краях, непаре борсів криє туман,
Кар'янські, добровіла і пісочіна
протягнути, на се зарізок було висіб,
Яких то служивати нечестій, по-
місікання густе, зі сіцю, біг кри-
кун, біг біggard, звільнилося з 44.
рапорт, біг колору бича, Яких,

Ін одна фарбою помалюване
носіння, з убруком, в косах, які;
Ін у густій сукні, заб'язані мно-
гими руцями.

Після того якось спікаючи бриз-
булици, як рідина бризь дірки в
поясі, і браслети, чарівно, які, як
що більше дуже симпатичні, чим
також не забудуть, як сховати
дитинство, звичай кохання, що
між коханням пройшли.

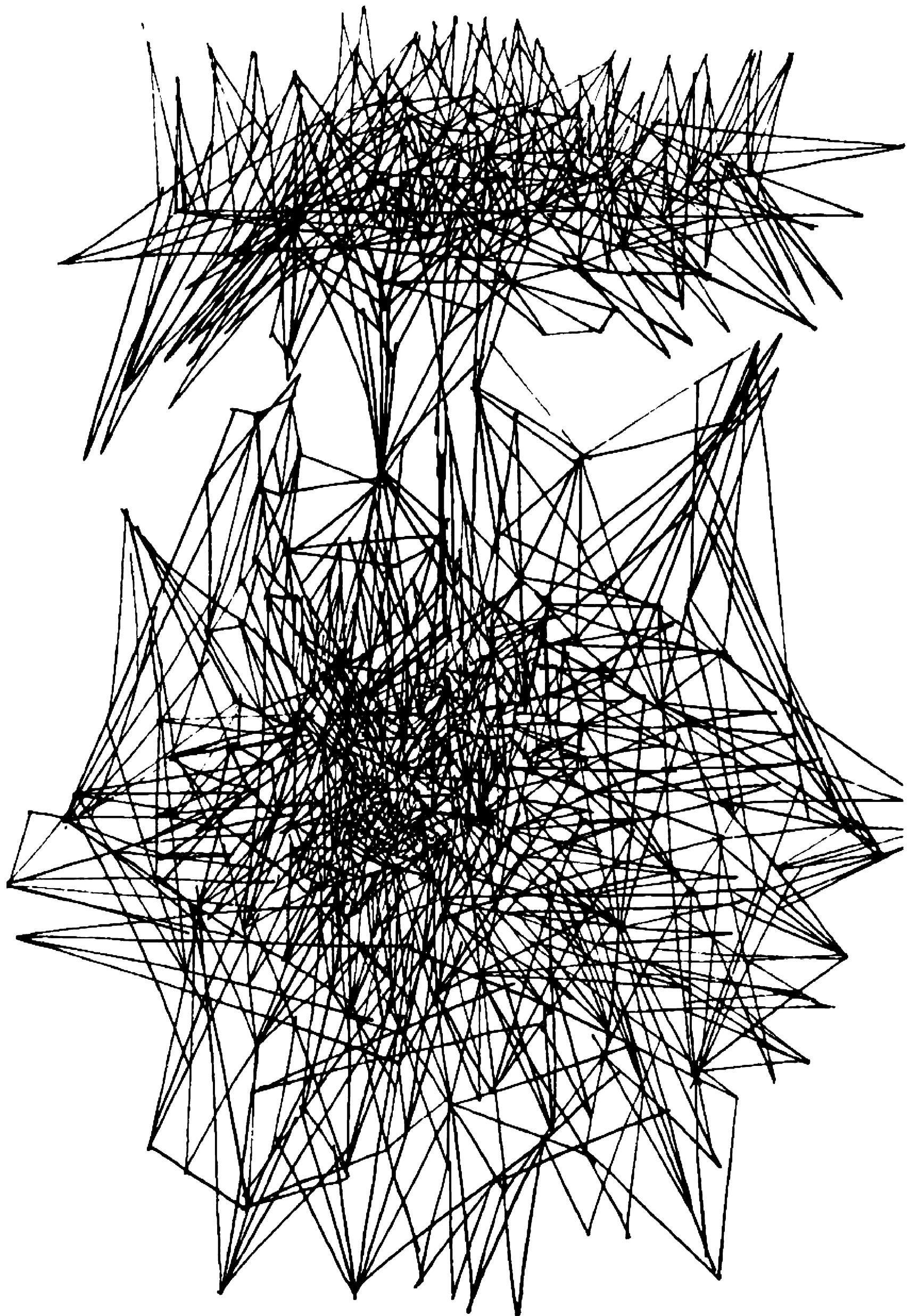
Юрій Тарнавський

ПОЕЗІЯ
БОГДАНА
РУБЧАКА

МИСТЕЦЬКЕ
ОФОРМЛЕННЯ
ЯРОСЛАВИ
ГЕРУЛЯК~

Моцарт

Сітникова структура всесвіту видима
в крижаках сніговиках, в розстиріях листка,
у призмах скелів, у напружені скель
і в лініях ліній на камінних пластиах.

Тулусують персії озером, як подих,
і вірмюк ритмом гладить річи прибий ;
рантовий вітер з вірюто прибіг,
воротивши мережити світлій бігу.

Струна, як арка в сприяному згріві,
накреслює співучий лук небес;
і звуки відзеркалюють себе,
чимов париши в пlesі перехідливін.

Че не пташині непримітні трелі
і не класти лісів чи бур сурма —
що музики душа собі сама
проводить кристалеві паралелі.

В цій музмі нема мутних тонів,
чи — тоді каприз — незнаного оскуда.
Заспі спокійно: мудре в тебе Іог,
і світ круїдає в тихих аксіомах.

Ігор Губін

Освіта святого Франциска

Коли птицам спілтую молитви прохань,
приходили сиються: „Дитя не дія!”
І на болю літ’я освітили прохан
земних страждань на пташиний літ.

І мене бідомний лицар морозив,
рвались кров із одкритих нігтей сінох —
я ще згорів лише тоді, як молило згорів
тонконогого птаха святе письмо.

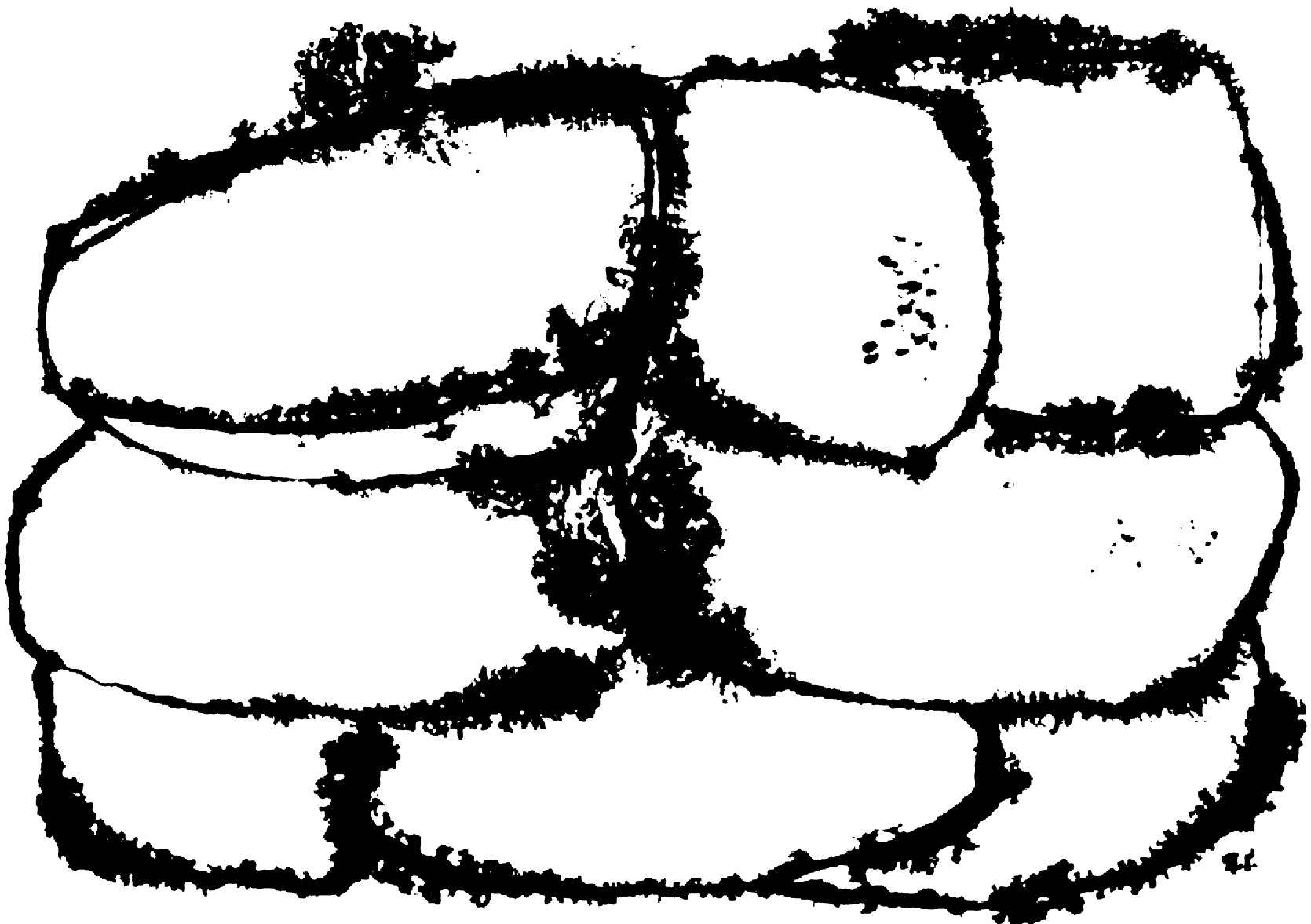
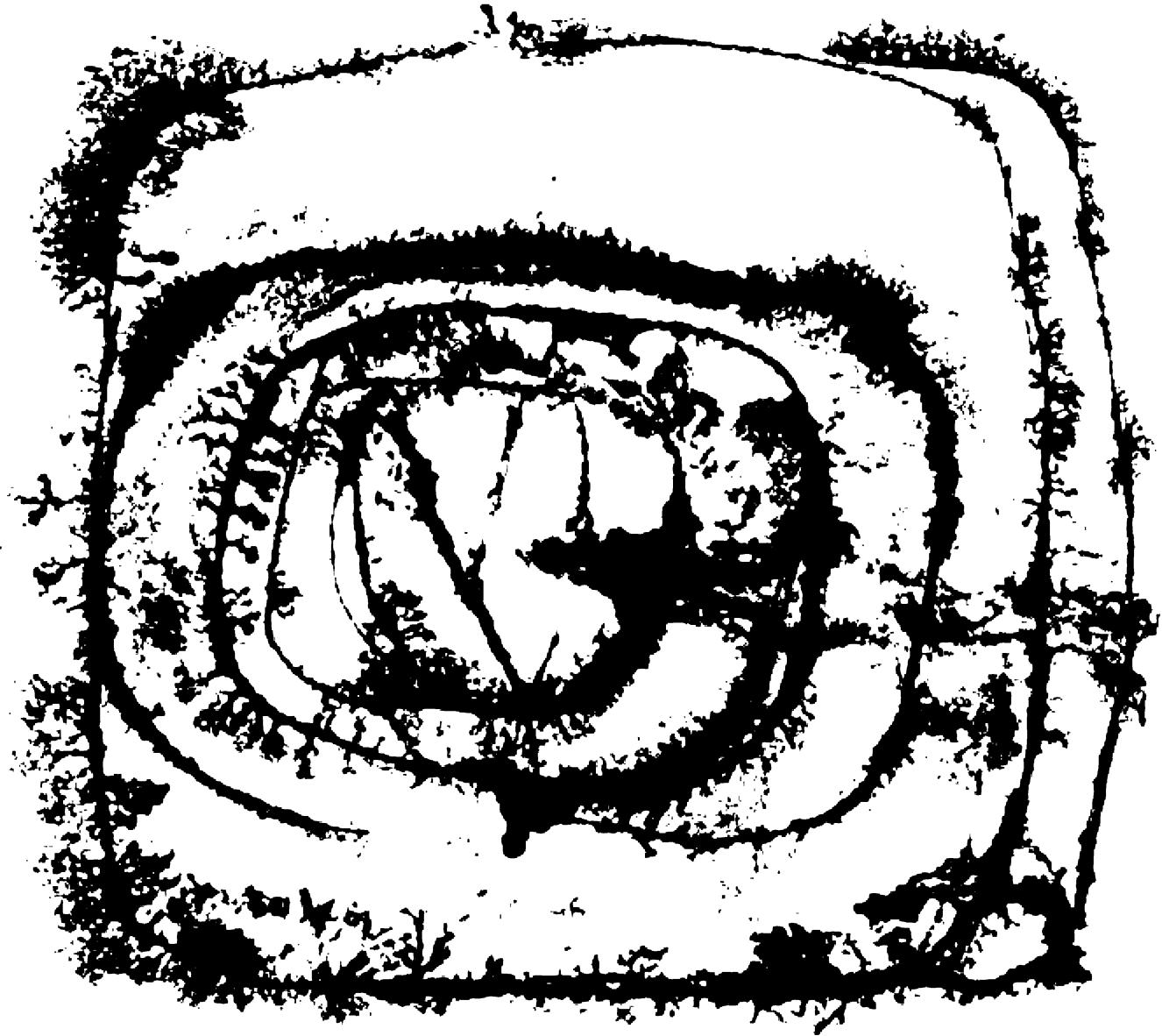

Я теж чиб, як кречет кричить загінний,
як піднятос крильми храни святі —
та дозрів, як узвів зімущані-слізми
на руїнах сердця голубину тінь.

Я з Ним болем падав від бурів буряних
і на плечах ніс сорому плачу, ходя
білим болем прозрівши тогі, як подіяв
сильокрилій спокій в Іого орах.

Христостомів стостих грипшть пророутво,
кінець світна вість горизонти дере —
але віність — че чайки святі одиноутво
і зелена рознова нініх дерев.

Ігор Зубак

Камінь

Камінь не має вікон,
камінь не має очей.
Нашим безкровним віком
тішила його матер.

Вони біг після чуткій,
чуткій, що долає у снах ;
в звуках байдужій чуті
хіто пітнає нас.

Літіться об камінь марно
тисегі спутків і часť –
тільки лінам та сарнам
дар середини дасť.

Часом з каменем сором –
наука бути щепить;
мрієм його собором
часом, що вік, що жить.

В копус глибин поглиб,
до нижніх склепінь поглиб
спів – і нелас. В глину,
в камінь пісіс, в піл.

Ігор Сиротюк

Патриція Кімчак

ЯКАСЬ КАСИДА

I.

Я підкоркулася до гір,
кікоми їх не залишати;
Я зблизилася гори,
кікоми до них не підкоркувавши.
Гори — роксвейні штур,
Коми — роксебі ворота.

В моєм місті, міських орли будували храми,
міські ріки будували дороги,
міські гравівници будували вехи.

Цілі Кожжий захід сонце,
мое місто згорядло, наповні Проз,
та не згорядло —

бо мое місто є закове для прогресів,
бо моя сім'я є закована для прогодії.

Моя мати — це Каніків,
мій батько — це Мишай,
моя спадщика — це геніальнус.

Самітка, я сиджу під роксвейним штуром

і кі думкою, кі манкую, кі толю,
до, нароздивши се, не існую.

Раптом — хто це?

Чужинець, чужинець від мене,
мандрюючи через мое місто.

Вік є темний дикун з горкими очима,
несуки золотий кіт

і, на руках, засомі наручники.

Перед його горким поглядом,
храми перетворюються на гнізда,

і дороги на водоспади,

і вежі на бурі —

і гори її скелі згоріші,

не поміжєю Тірої,

лише заходом сонця.

Та що, перед його горким поглядом,

т. Камік, перетворилася на Камік,

і чуда в соді химерний дів Каменів,

які не знають, що вони Камікі,

які не знають, що седі біліть.

До темного дикуна є простягна руку

і спитала його: «Хто ви?

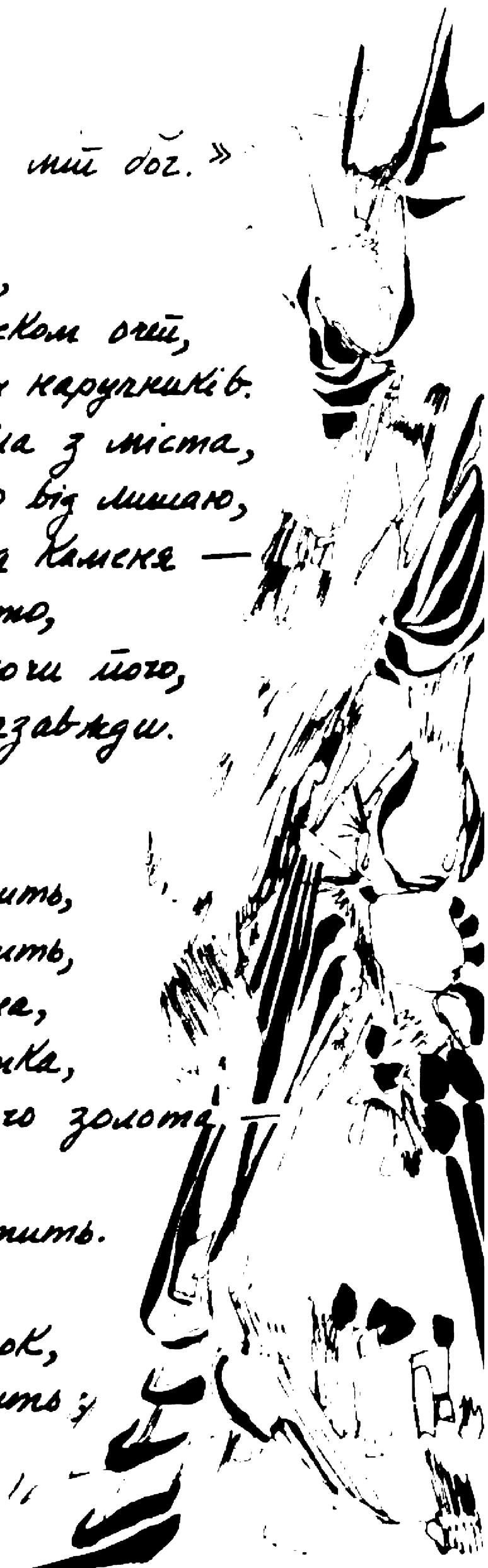
Ви мій синок, мій син, мій син. »

Але дікун, наїздавши,
уник землі з горючою бісмікою огні,
з джеленськими золотих карулуками.
Цієї нічі, я теж утекла з міста,
подорожую, побігаючи від лиця,
жасам побігаючи від Каменя —
я залишила це місто,
я повернулася, залишати це місто,
повернулася до кого назавгоди.

II.

Щось під піском блістить,
я руко, як віко блістить,
кемов жарика Кардованка,
кемов позул'янка пеканка,
кемов Картиш з чистого золота
щось блістить,
щось під піском блістить.

Я виредую срібні пісок,
і чисті пісок блістить;

І виходжу більше піску,
і мене твоє тіло горло світить.

І виходжу і, раптом —

що це під моїми руками!

Шкідка миска з первокашні взорами,
І її пізкаю: це моя миска;
і кік, і його пізкаю також,
Хот земля погризла його кішов пас;
Ї інші речі, ділі біг пасу,
І я пізкаю, беїх.

Тільки, що це мале довде посеред них:
Че голова розбита, кішов дубає,
Че рука трохи піднесена
З горкими Кривими корутинками —
Це я в піску дімчику,
Че я в піску 'зкім пасу!

Ти, тримайши кік,
І живітось в дімчику бігдала.

Ось там гадко, предадко,
І дару рожеві гори.

III.

Ось бінєв біє,

Я не знаю де —
якщо б я знала, я пішла б туди,
до того горда, до місії дамки,
до місії рівнини, де мої вітери біє,
мої ханки, який тає
як ріка висунека,
який тає хор висунекий,
хор давно висунекий.
Десь далеко, в незнакомій місці,
мої ханки відкосить сірий пісок,
і мене немає тає, щоб дарувати,
як вітер відкосить пісок.
Якщо б я була там,
я барала б, як пісок допога,
висить, несеться, немов тонкий серпанок,
немов сизий серпанок, під яким
пушник тримати, немов дівчика.

Ціла якщо б я сама була там ханкою,
якщо б я сама бігла по городі,
по дамці, по рівнині,
я б виглядала сизий пісок,
виглядала б дикую камінечку,

бігвіята є́ тешку ріко.

Ї новорі, із мікі, із Камінне, із рікої
підкається є́ рожеві павичі,

новорі підкається є́ руки, і смежка,
її ґруди, і ше, і ціле тіло:

жікога постомъ з рожевого мармуру,
шієчими горка, але не зникнєва.

Наречті вока лежала є́ золото

ніж серпакком бімбу:

її тіло мене, але спокійне,

її кіздрі сладкіші від скопок,

її пусті очі, губляючись

в даску бігдалънеда.

І є є́ на віке бігКрабова її

з ніж чибукого сизого мікі,

на віке гувачася є́

її, її рожеву красу.

Віри
Мозябок

Мистецьке оформлення
Богдана Баженського

Ringo Bobk

Твоя ага про маску на карнавал

Я вимірював чистоту
Маску на карнавал,
В пам'ятку тієї країни
Накрив своє дусіння,
Пам'ятних нірок чистих,
Щоб пісні юг у зміні
Захиснити від часів,
Щоби по місяцю звітіли
Мої браслети й серги,
Коси з своїми біорами
Розгульницьму добі дурнікі
Плестих дусіварів,
Щоб у розжарючих жилах
Шаніла музика
І відмінно підійде до хати.
Хай потік склониться сонце
В дегонну маску
У руки хай прийде ціє обличчя!
Мені дай руки!
Раг, пісні юг
Розуміє все скоан

Bip, Bip

І панувати на дудах
Ти бородато супір! —

З дослідами пурпурину
Нашивувала панчешівки
Чорбаку. Dobri vobek.
Нагходив місії, готував морі,
Розра в козихаць
В пісочну сепарі
Свій карнавал:

Роз перевершенню місіїв:
Борг будинчали зійти,
Але схоронив поєздів світло,
Луна поглядівнула в місті!

Пір'я - панчесть пріймада,
Потім її карнавал.
Розра від дуда буе
Мака мороза:

Помібіло волося.

Домагавши маку з поганії,
Мак тихо зійшов з горба,
Але рукоївборна ікона.

Розлучи все куніве:
Це панчесть в місті
Маки панувували з панчестью,
Але тихо від гулерів
Маки з робочих панчестью,

Doror Bobek

Дихію ї ти охочувася
На публікою з'являє в потрій експозиції
З величезною кращостю чоловік.

Дихію рукає : - Міо суперінс,
Мікуніс ти ти !

Істині : - Тончесін артистка ,
Хані донькінськ , як хоре !

Трьох хомоностів ,
Крохки професійними хакасами
Параю в тіз ,
Лісічку поспіх ,
Улюна бранасе ю кочіві ,
Не буде за мене спасення ,
Істинінік чіасе баштікік небажане :
Ласка ніжайша ,
Ласка на кораблі .

- Якій уважаєш ти за чоловіка .

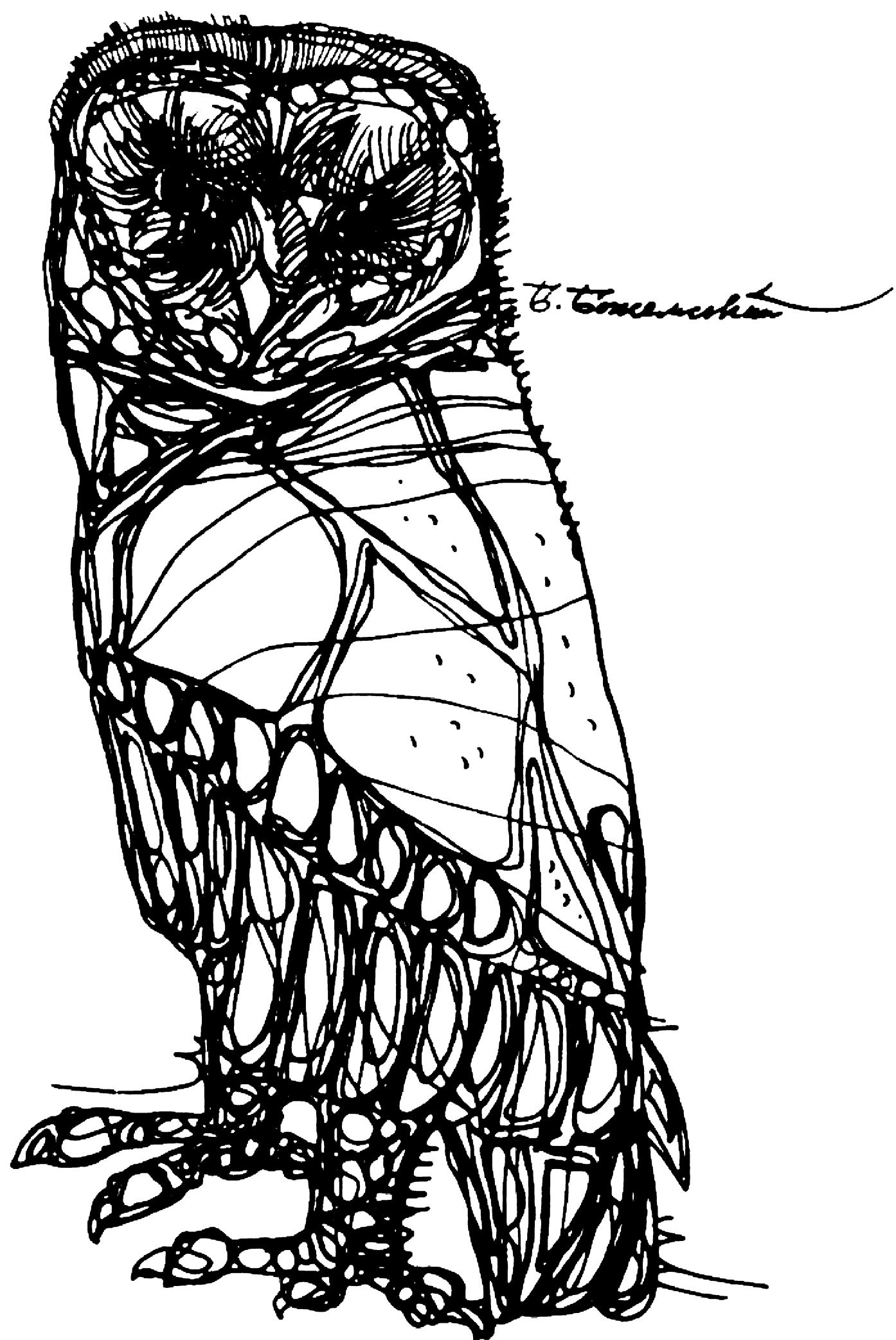
Ribor Prok

Трансфер про юголу

Щу юголу на каравані,
Чо не гавадася вихрові,
Вихор хотів уникнути.
Мон влагівник рибаками,
Де пристали зиебрила,
Але вихор верхи та хвиль
Дея поганіше сіни
З морськими братцями.
Таї. але згадки хвиль
Спомину нальбу !
Як прішало судно
В перомах вихора !
А югола - струнка.
Вихор юголу дає сіні,
Обнажив з вітруна.
Думат: прикметне бісаре,
Поганіша ноги.
Щодя югола, що вконана
Корінням у морському гні
Ніжахом дезертина,
Весело, як ізгрітися гори,
Із зарок синовини.
З морськими грибами
Зіснавши кресло.

Boys' Bobble

Балладка замаска
Тензински бори.
Чо се не засека
Что соня наву пебесу,
Дзе мі сіць, чо суперкат.
Ногі буха прыпух,
Накидзі ўсіх сірэ білес
Лі мадуб: — Я гуаш, тун-гепель,
Тво гепель - шнуркі але.

River Rock

Текста про природу або бік

- ти бувши не гадаєш чи відь
Закрутилася дзвінка зорівка.
- Я зумію пісоче схоро
В маєтку кримські рогозору!
- ти чуєш, ти чуєш, ти чуєш,
Де синє і синє космічне.
- Мало все обабічти Ідеї
Де булики на хвостерасі!
- Всі — погані пісні
Проклятий зелені, зелені...
- В чудах, сніданкі, варіюю лебіді
Мої борзебілінгі маків!

Ти, синеваві з монопіс,
Тріптич пір чистіше чистів!
Хто вірає шого крилатого чінха,
Что гризть чоловік упінів?
Хто дивиться в синеві крохі,
Іноземці на південних корах,
Что хотять зображені дач-домовини
Сіріутаси з скопових дротів?
До чого тає чиставкою
Покидати під часів пітрані?

Дібрую, якщо підімніш
В Іррегулярна пісса гладіоли,
Что хорчи пір Писаний Каштан
До чистоти з дужкою місце зупальні

Boles Bobek

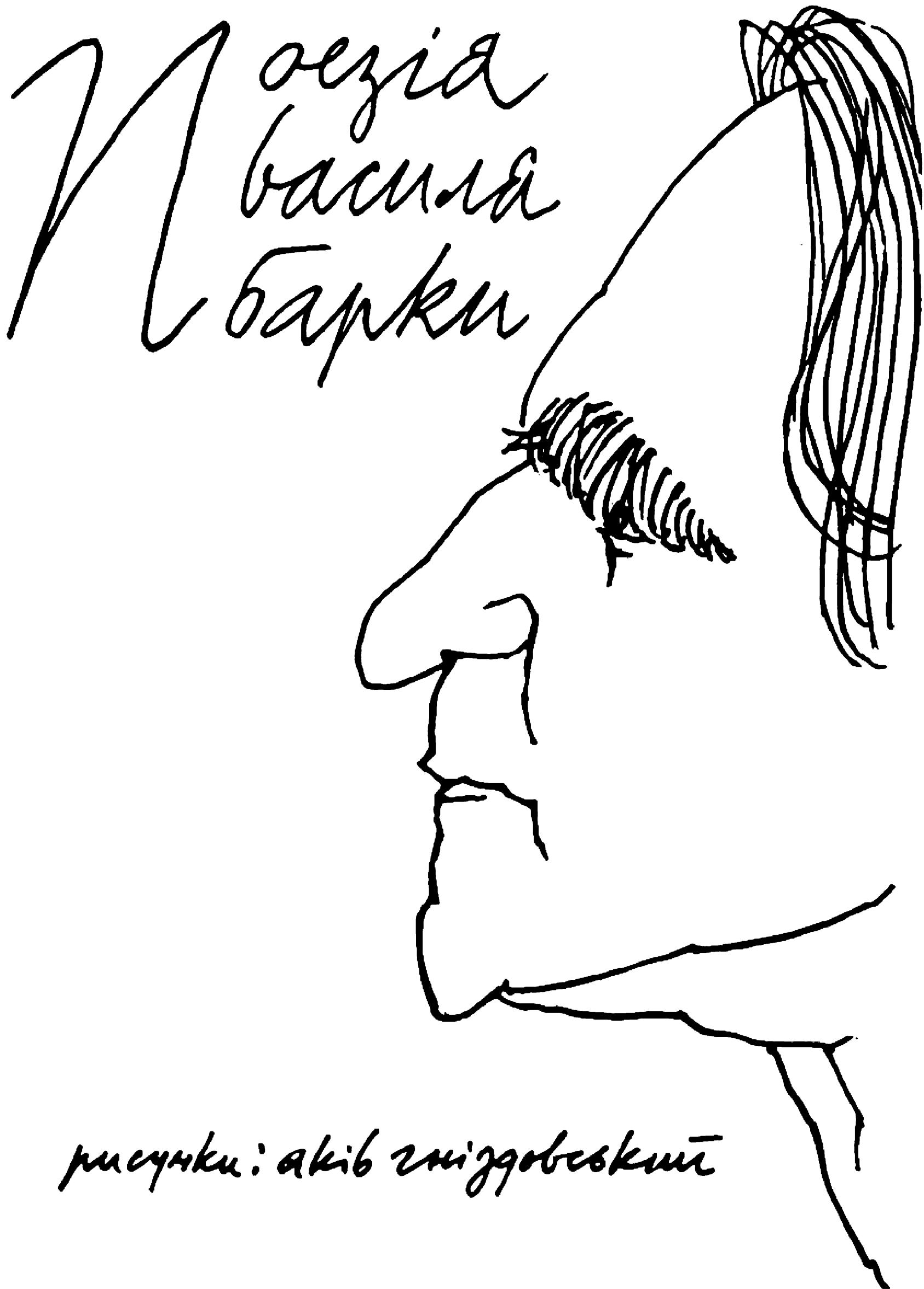
Мак га үзүүлж чадагч
Шинэч гэгдэх нь битиг,
на шоруу — сэхүү зиенччэй,
тобижччэй, бодогч чори.

Кийн шарын бийчвэрчээ,
Хүчинч чори зүрэн гибари,
на бэхж непхеччэхэд үзэгээ,
Салухай, энэ бодогчка:

- Нээгүй тэ bogdugriйн чигээ
Хөөрөөчинч нийтийн чигээ, а
Нийтийн хөөрөөчийн зүзэгээ
на сэргүүлжийн чийн ижээтийн
ти нийтийн хөөрөөчийн дэвшилжээ;
Непхеччэхэд на бэхж,
Тээ гиб засччээ тэ гарччэхэд
Чийн гибэрчээ.

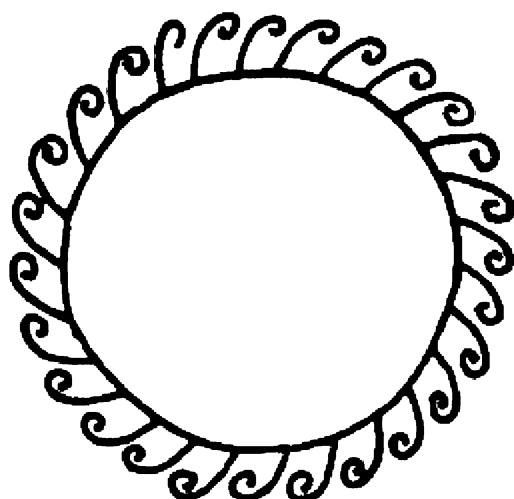
Дори хонеэ тэ обижен !
Знамен та тусамын Кацхис,
Онжинжээ чийн засччэхэд.

- Не зважин: Загаджо косого,
Бүрччээ тэ бодогчид сэхүү,
Задоржчилж нийтийнхөд
Нийтийн гэвчээ тэбэй сэргээб !

Мария
Басова
Барки

рисунок: акиб гніздовський

Сонце місяців
(стрихи з поеми)

201

Відкрився досвіт і — сніжний і лісовий —
Чемерти цвітари: стежки зікровів,
що сіві сонця знов поранюють;
Коли на мості в мовчазні зімочив,
а як покуривши, смірти за письмі донечки,
біг міста перейшов, ніяка.

Мух бірої пронесла фиму гроби,
і 6 кругосвіт, відкривши красна дзвіні,
тижня зміта з передсвітання.

Супаси напарі! отакова стежкитиа,
стара, травинами хрустіти звична, —
як та срібні, все віддаєш...

202

Не годуються злорі скрзь відчуття,
а то сніги сипають з безгратного,
збаватиши на край до скрут —
сліпий, хоб горе! де завія стріска
одкитула і гості тищо зігрима,
що вирази в ноги беруть.
Завія, стрілами блідими сіжка —
нездровісниця, теж міс осіїла
і саван до вселінських трун.

Прийма таділа потогі, незвана,
і пазурями ділими зв'язала
на вузол напрямки ковту.

203

«— Як задуливася! хвилька безулюбна
та і мороз — до куцугури звалася,
і з кеношу розкрилось пекло,
що: «стінтий сон» його салівка назив;
що з гардістою та неспогані зібралася,
а боке вітко наспін примерло».

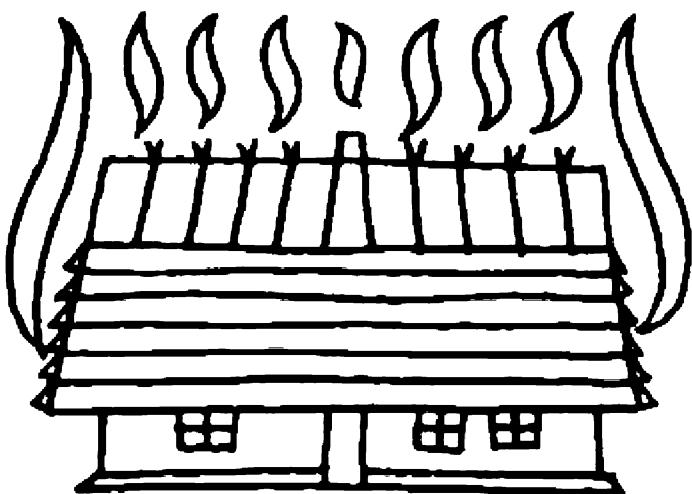
І сніпеть, вихрятися біль візня —
і обрій: крилами, що винуть кавказак,
здушити хуртованіо сплеском:
того, хто в живе нестерпну замориться,
де трепету заміта мала несвітна,
її замкнувши неглеко.

204

Де сивоукійок пляга в дзвінці,
на морі стіховому присмирює,
в гробітці з сивою чіску.

Столоне серце: грудка в білій спасі,
що криєте гербовою соломією —
край білі таїті з вітрів синку.

Моб Каракуз з насаткою! горя бісірі:
коши задушені і кругла шеля,
де з неба серпик доторкнув;
де зал коханій сине, не смакані:
світлій літник держаєть над намі —
самі юноші при стіску.

Хата,
що-какроми війті.

(розірв з поеми)

5

Недогля на дитину селянську,
що виглядає в сідний добір
і на крило зіртичі тяке;
расу — екарібаш, як підвіб

Задризкато з присір'ю злечь:
без батри затмітися кругом.
І так і дитині широ, леле! —
дитин складе на спілеху чоро.

І Так безнебинне з ногі вісімкою,
порозкрабавши лепестки —
досвітнє серце: поклик чистий,
крапливати спалахкоють...

Блаженість — все на престолі,
все при кетчущих ставниках;
як спрепаретись, мозки можуть,
де є сенсуйт роса стекла.

І Так одіходити при іконі
козирно сила дів святих.
І до біків, палавши, постійно
брязкуючи маківки — біг тих.

Отиж кеменін, як ромашки,
та: як сорочка на плече,
та — в рукави навік злітній
біг вишукані листок more...

Та з видоми зорицюте —
само, ходи погляд ке різний,
де, наїде різка, мон прошотіні
в тулаци: все з голубинки.

7

Прихорони від іскри цити
і сплюхів, коли киплять,
і те задурь бікно замкнуть
напроті жовтого крила.

Прихорони дитя, що з листя —
з кестів і ласк і мрій твоїх
прокидає: ти зоря сирітська
де поблизу світил стоять.

І брішуща, безвічне, з вишні,
само — як і її весна
і вишвіт: вічне горе втиснуло.
Хот аж рукали не спиня.

І че нам і небесна з'ява
бідкрита рідко до сердеч —
модесті, що над серпакім славна
від місяця, де з стів веє.

Найблизька з них і місце Боже
є дитячій тихості огей —
погляне! мов зірки щя коханка
теплом на душу притяге.

Ніхто мобішого не знайде
на піднебесній домі всій —
ті скарбу, як дитя відродив
в його довірі дорогий.

Це сталь, що схама тополя,
коло його стежок гляди! —
бо піседуть, як і неворять,
під лакутою гріха з діди.

Бо від пастого поцарства —
низи залізне воротиця;
косарки крих безодні хмарятъ,
що їх, як з моря наряті.

Не не покорига, серце,
і не прийми ті через смерть
клейка смоли, ѿ, кестнерти,
навіки с кару забере.

Приглотшихся при тебе чиста
і при тобі — твій, світлик твій,
кому і дар стежки пристієшъ:
дитя в керайці зірковій.

11

Де прикинів остатків смогін
задуманкої — ти та я
і чорештевій хмарі гортий,
моб і покажі, що врозріст.

Де прикинів, обливши камінь —
горторук: з дверину чортов,
як докуда ридати в пам'ят
биг місяць сісетим рідком.

Де прикинів на дно високих
зірок, помішавши, моб хрест,
биг кіль і невидимий сокіл
доткнис: та в траву помере.

Де прикинів погані каміні,
що при розпяцті приковка.
І б шлях звалючи обмігся
Лес кобзи в старцевих руках.

III. 1963

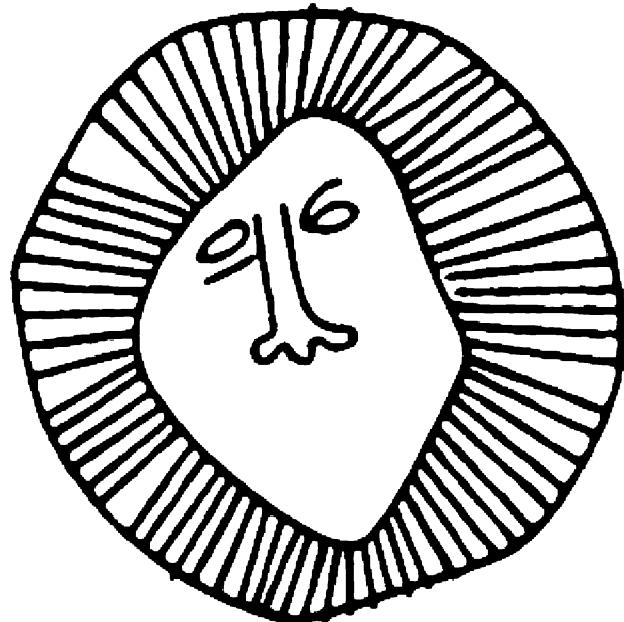
В. БАРКА

шарж Норы

~~Родитель-сын~~ - ~~брат~~ - ~~брать~~ =

~~дядя~~ - ~~сын~~
~~а - брат~~ -

~~дядя~~ - ~~сын~~

Родоль Альберті

ЯНГОЛ ЧИСЕЛ

Тільки діви з косинцями
і циркулами сїежають
за Ґаблінами неба.

І світлий янгол чисел
задумливо лягти
із 1-ки на 2-ку,
на 3-ку і на 4-ку.

Зимні крейди і губки
закреслили і сїерли
осіянні просіори.

Ні сонце, ані місяць,
ані раптова зелень
бліскавичі і ғрому,
ні вітер. Тільки тріка.

А діви без косинців
і циркулів ридаютъ.

І на першіх ғабмиях
чудищі янгол чисел,
оповиїши у савані,
на 1-ці і 2-ці,
на 3-ці і на 4-ці...

ДОБРИЙ ЯНГОЛ

Явився той, кого я прагнув,
кого я збач.

Не той, що вимігає небеса безборсні,
місця без країни,
зірнини без хатин,
сніги.

Сніги, що падають з руки,
ім'я,
чоло,
чи сон.

Не той, що у своїм волоссі
полонить смерть.

А той, кого я прагнув.

Який не дряпав вітрові,
не ранив листя, не тріпоге склом.

Ойой, що у своїм волоссі
полонить гишку.

Щоб без болючих ран
прокласїти мені в грудах берег піжного світла
і душу поглибіти для плавби.

ПОЖАДЛИВИЙ ЯНГОЛ

Люди на перехрестях
народів і держав, яких нема на мапі,
розмовляють.

- Цей головік є першій,
та не зник.
Він хоче висадити банк,
пограбувати хмару, золоті копейки,
купити наші руці:
чибо:

Цей головік чий - першій.
Йому підземні зрыви поїрсяють голо.
Звали розмиєті землі,
несамовиті луки,
переривчасті стуки моїк і кирок
- слух.
А зір -
аметистові вогні,
вологі золоті тунелі.
Серце -
відбухаючі руди, захваї і динаміт.

Він жарить про кональки.

Із збірки „Про янголів“

Переклад з еспанської Вольфрам Бурггаард

